

दानियेलाचे पुस्तक - क्रमांक सात

सात राजे

Jeff Pippenger

2023-12-02

सात गडगडाट १७९८ पासून २२ ऑक्टोबर १८४४ पर्यंतच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात. त्या इतिहासाचे पूर्वरूप यहूदाच्या राज्यातील शेवटच्या सात राजांद्वारे—इ.स.पू. ६७७ मधील मनश्शेपासून इ.स.पू. ५८६ मधील सिदकियापर्यंत—दर्शिले गेले होते.

पवित्र सुधारणेच्या रेषांमध्ये, पहिल्या देवदूताच्या सामर्थ्यप्राप्तीचे एक वैशिष्ट्य म्हणजे असे एक प्रतीक होय, जे जगव्यापी असलेल्या एखाद्या गोष्टीची ओळख करून देते. ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी, पहिल्या देवदूताचा संदेश सामर्थ्यप्राप्त झाला, आणि त्यानंतर तो संदेश जगातील प्रत्येक मिशन केंद्रापर्यंत पोहोचविला गेला.

“१८४०-४४ मधील आगमन चळवळ ही देवाच्या सामर्थ्याचे एक गौरवशाली प्रकटीकरण होती; पहिल्या देवदूताचा संदेश जगातील प्रत्येक प्रचारक केंद्रापर्यंत पोहोचविण्यात आला.” *The Great Controversy*, 611.

त्या वेळी भविष्यसूचक दृष्ट्या, प्रकटीकरण दहा मधील देवदूत खाली उतरला आणि त्याने एक पाय पृथ्वीवर व दुसरा समुद्रावर ठेवला. सिस्टर व्हाइट यांनी त्याची ओळख संदेशाच्या जगव्यापी व्याप्तीच्या प्रतीक म्हणून केली.

“समुद्रावर एक पाय आणि जमिनीवर दुसरा पाय ठेवून उभे असलेल्या देवदूताचे स्थान, संदेशाच्या घोषणेचा व्यापक विस्तार दर्शविते. तो विस्तीर्ण जलराशींना ओलांडून जाईल आणि इतर देशांत, अगदी संपूर्ण जगातही, घोषित केला जाईल.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, volume 7, 971.

कोरेशाच्या पहिल्या फर्मानाची घोषणा ही जगभरातील फर्मान होती.

पर्शियाचा राजा कोरेश याच्या पहिल्या वर्षी, यिर्मया याच्या मुखातून उच्चारलेले परमेश्वराचे वचन पूर्ण व्हावे म्हणून, परमेश्वराने पर्शियाचा राजा कोरेश याचा आत्मा उद्दीपित केला; आणि त्याने आपल्या सर्व राज्यभर जाहीरनामा प्रसिद्ध केला, तसेच तो लेखीही दिला, असे म्हणत, “पर्शियाचा राजा कोरेश असे म्हणतो, स्वर्गातील परमेश्वर देवाने मला पृथ्वीवरील सर्व राज्ये दिली आहेत; आणि यहूदामधील यरुशलेम येथे त्याच्यासाठी एक मंदिर बांधण्याची आज्ञा त्याने मला केली आहे. त्याच्या सर्व लोकांपैकी तुमच्यात कोण आहे? त्याचा देव त्याच्याबरोबर असो, आणि तो यहूदामधील यरुशलेम येथे जाऊन, यरुशलेममधील इस्राएलाचा परमेश्वर देवाचे मंदिर बांधो; (तोच देव आहे.) आणि जो कोणी ज्या कोणत्या ठिकाणी परदेशी म्हणून राहत असेल, त्या ठिकाणचे लोकांनी त्याला चांदीने, सोन्याने, मालमत्तेने आणि जनावरांनी मदत करावी, यरुशलेममधील देवाच्या मंदिरासाठी स्वेच्छेच्या अर्पणाव्यतिरिक्त.” तेव्हा यहूदा व बन्यामीन यांच्या पितरांच्या घराण्यांचे प्रमुख, तसेच याजक आणि लेवी, आणि ज्यांचा आत्मा देवाने उद्दीपित केला असे सर्व जण, यरुशलेममधील परमेश्वराचे मंदिर बांधण्यासाठी जाण्यास उठले. एज्जा 1:1-4.

जसा पहिला देवदूत ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी जगातील प्रत्येक मिशन स्थानकापर्यंत पोहोचविला गेला, तसेच क्युरस पहिला फर्मान जाहीर करताना स्वतःची ओळख “पृथ्वीवरील सर्व राज्यांचा” राजा अशी करून देतो. प्रकटीकरण दहामधील देवदूताचे अवतरण—ज्या देवदूताची ओळख सिस्टर व्हाइट “येशू ख्रिस्तापेक्षा कमी व्यक्तिमत्त्व नव्हे” अशी करतात—प्रकटीकरण अठरामधील पराक्रमी देवदूताप्रमाणेच तेच भविष्यसूचक वैशिष्ट्य धारण करते. सिस्टर व्हाइट दर्शवितात की पहिल्या देवदूताचा उद्देश हा प्रकटीकरण अठरामधील देवदूताच्या उद्देशासारखाच होता.

“येशूने एक सामर्थ्यवान देवदूताला खाली उतरून पृथ्वीवरील रहिवाशांना त्याच्या दुसऱ्या प्रकटण्याची तयारी करण्याचा इशारा देण्याची आज्ञा केली. तो देवदूत स्वर्गात येशूच्या उपस्थितीतून निघाला तेव्हा, त्याच्या पुढे अत्यंत तेजस्वी व गौरवशाली प्रकाश जात होता. मला सांगण्यात आले की, त्याचे कार्य आपल्या गौरवाने पृथ्वीला प्रकाशित करणे आणि देवाच्या येऊ घातलेल्या क्रोधाविषयी मनुष्याला इशारा देणे हे होते.” Early Writings, 245.

पहिल्या देवदूताचे सामर्थ्यप्रदान हे जगव्यापी घटकावर भर देणारे एक प्रतीक आहे. ख्रिस्ताच्या काळातील पहिला संदेश ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्यावेळी सामर्थ्यप्राप्त झाला. पवित्र शास्त्र असे दर्शविते की योहानाचा संदेश ऐकण्यासाठी संपूर्ण इस्राएल अरण्यात गेला होता.

तेव्हा यरुशलेम, सर्व यहूदिया आणि यर्देनच्या सभोवतालचा सर्व प्रदेश त्याच्याकडे बाहेर पडला; आणि आपापली पापे कबूल करून त्यांनी यर्देनमध्ये त्याच्याकडून बाप्तिस्मा घेतला. मत्तय 3:5, 6.

ख्रिस्ताची सेवा प्राचीन इस्राएलकडे निर्देशित होती, आणि त्या भविष्यवाणीपर अर्थाने संपूर्ण जग ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्याच्या स्थळ असलेल्या यर्देनकाठी ओढले गेले. तरीही बाप्तिस्म्याचा विधी, आणि ख्रिस्ताचा बाप्तिस्मा झाला तेव्हा त्याने जे प्रतिनिधित्व केले, ते सर्व जगाकडेच निर्देशित होते.

यहोयाकीम या नावाचा अर्थ “देव उठेल” असा होतो, आणि ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी, योहानाने ख्रिस्ताला पाण्यातून वर काढले तेव्हा, पाण्याच्या कबरीतून “वर उठणे” या चिन्हाचे प्रतीक त्या सामर्थ्यप्रदानाचा एक घटक बनले. एजा ग्रंथातील आपण आधीच उद्धृत केलेल्या पहिल्या चार वचनांमध्ये, पाचवे वचन तो फर्मान ऐकणाऱ्यांच्या प्रतिसादाची ओळख या शब्दांनी करून देते: “मग यहूदा व बन्यामीन यांच्या पितरांच्या घराण्यांचे प्रमुख, याजक आणि लेवी उठले, आणि ज्यांच्या आत्म्याला देवाने जागृत केले ते सर्व, यरुशलेमेत असलेल्या परमेश्वराच्या घराचे बांधकाम करण्यासाठी वर गेले.” जेव्हा पहिल्या संदेशाला सामर्थ्य प्राप्त होते, तेव्हा यहोयाकीम या नावाने दर्शविल्याप्रमाणे, एक उठून उभे राहणे घडते.

११ सप्टेंबर, २००१ रोजी, तिसऱ्या देवदूताच्या सामर्थ्यशाली चळवळीच्या पहिल्या संदेशाला, पहिल्या देवदूताच्या सामर्थ्यशाली चळवळीच्या पहिल्या संदेशाच्या सामर्थ्यप्राप्तीने पूर्वरूपित केल्याप्रमाणे, सामर्थ्य प्राप्त झाले. त्या दिवशी ट्विन टॉवर्सच्या विनाशाविषयी सिस्टर व्हाइट भाष्य करतात.

“आता असा संदेश येतो काय की मी जाहीर केले आहे की न्यूयॉर्क प्रचंड भरतीच्या लाटेने झाडून नेले जाणार आहे? हे मी कधीही म्हटलेले नाही. मी एवढेच म्हटले आहे की, तेथे उभ्या राहणाऱ्या त्या महान इमारतींकडे, मजल्यावर मजला चढत जाणाऱ्या, पाहताना, ‘प्रभु पृथ्वीला भयानकरीत्या हलविण्यासाठी उठेल तेव्हा किती भयावह दृश्ये घडतील! तेव्हा प्रकटीकरण 18:1-3 येथील शब्द पूर्ण होतील.’ प्रकटीकरणाचा अठरावा अध्याय पूर्णपणे पृथ्वीवर येऊ घातलेल्या गोष्टींबद्दलचा इशारा आहे. परंतु न्यूयॉर्कवर नेमके काय येणार आहे याविषयी मला विशेष प्रकाश मिळालेला नाही; फक्त इतके मला ठाऊक आहे की, एक दिवस तेथील त्या महान इमारती देवाच्या सामर्थ्याच्या वळविण्याने व उलथापालथीने खाली फेकल्या जातील. मला दिलेल्या प्रकाशानुसार, मला माहित आहे की जगात विनाश आहे. प्रभुकडून एक शब्द, त्याच्या पराक्रमी सामर्थ्याचा एक स्पर्श, आणि या प्रचंड रचना कोसळून पडतील. अशी दृश्ये घडतील की ज्यांची भीषणता आपण कल्पनाही करू शकत नाही.”

Review and Herald, July 5, 1906.

एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासातील पहिल्या संदेशाच्या सामर्थ्यप्राप्तीच्या वेळी, पृथ्वीला “भयप्रद रीतीने हलविण्यासाठी” परमेश्वर “उठला”. यहोयाकीम हे नाव पहिल्या संदेशाच्या सामर्थ्यप्राप्तीचे प्रतीक आहे. ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी, परमेश्वर आपल्या सिंहासनावरून उठला, पृथ्वीवर उतरला, आणि भूमी व समुद्र यांवर उभा राहिला. कायरसच्या पहिल्या जाहीरनाम्याच्या वेळी, विश्वासू उठले. यहोयाकीम हा केवळ पहिल्या दूताच्या आगमनाचेच प्रतीक नाही, तर तो पहिल्या दूताच्या सामर्थ्यप्राप्तीचेही प्रतिनिधित्व करतो.

यहोयाकीम हा शेवटच्या तीन राजांपैकी पहिल्याचे प्रतिनिधित्व करतो, परंतु तो यरुशलेमच्या नाशाकडे नेणाऱ्या सात राजांपैकी पाचव्या राजाचेदेखील प्रतिनिधित्व करतो. त्या सात राजांची नावे अत्यंत अर्थपूर्ण आहेत. ते सात राजे म्हणजे मनश्शे, आमोन, योशिया, यहोआहाज, यहोयाकीम, यहोयाखीन आणि सिदकीया.

मिलराइटांच्या इतिहासात मनश्शे १७९८ मधील समाप्तीच्या काळाचे प्रतिनिधित्व करतो. मनश्शे याचा अर्थ “विसर पाडणारा” असा आहे, आणि १७९८ मध्येच सोराची वेश्या सत्तर वर्षासाठी विस्मरणात जाते. मनश्शे हा अत्यंत दुष्ट राजांपैकी एक होता, आणि त्याच्यामध्ये विचारात घ्याव्यात अशा भविष्यसूचक वैशिष्ट्यांचा समावेश आहे.

यहूदाच्या शेवटच्या सात राजांनी 1798 पासून 22 ऑक्टोबर 1844 पर्यंतच्या सात गडगडाटांच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व केले. मनश्शे हा त्या सात राजांपैकी पहिला राजा होता, आणि सातांपैकी पहिला राजा म्हणून त्याने सात राजांपैकी शेवटचा राजा, सिदकिया, याचे प्रतीकरूप धारण केले. येशू नेहमी आरंभाशी शेवटाची ओळख करून देतो. त्या सातांपैकी शेवटचा राजा सिदकिया बाबिलोनी बंदिवासाच्या गुलामगिरीत नेला गेला. त्या शेवटच्या सात राजांपैकी पहिला राजाही बाबिलोनी बंदिवासात नेला गेला, ज्यायोगे शेवटच्या राजाला बाबिलोनी बंदिवासात नेले जाणे प्रतीकरूपाने दर्शविले गेले.

परमेश्वर मनश्शेला व त्याच्या लोकांना बोलला; तरी त्यांनी ऐकले नाही. म्हणून परमेश्वराने अशूरच्या राजाच्या सैन्याच्या सेनापतींना त्यांच्यावर आणले; त्यांनी मनश्शेला काट्यांत पकडले, त्याला बेड्या घातल्या, आणि बाबेलला नेले. आणि तो संकटात असताना त्याने आपला देव परमेश्वर याची विनवणी केली, आणि आपल्या पितरांच्या देवासमोर फार नम्र झाला, आणि त्याच्याप्रती प्रार्थना केली; तेव्हा त्याने त्याची विनंती मान्य केली, त्याची प्रार्थना ऐकली, आणि त्याला पुन्हा यरुशलेमेस त्याच्या राज्यात आणून ठेवले. तेव्हा मनश्शेला कळले की परमेश्वर हाच देव आहे. २ इतिहास ३३:१०-१३.

मनश्शे यास परमेश्वरच देव आहे हे समजण्याचा अनुभव, त्याचे राज्य त्याच्याकडून काढून घेण्यात आले आणि नंतर त्याला त्याच्या राज्यात पुन्हा स्थापित करण्यात आले, यांद्वारे पूर्ण झाला. मनश्शेप्रमाणेच, नबुखदनेस्सरलाही, त्याचे राज्य त्याच्याकडून काढून घेण्यात आले आणि त्यानंतर त्याला पुन्हा बहाल करण्यात आले तेव्हा, परमेश्वराची ओळख झाली.

आणि दिवसांच्या शेवटी मी, नबुखदनेस्सर, माझे डोळे स्वर्गाकडे उचलले, आणि माझी समज मला परत आली; आणि मी परात्पराची स्तुती केली, आणि जो सदासर्वकाळ जिवंत आहे त्याची मी प्रशंसा व मान केला; कारण त्याचे प्रभुत्व सनातन प्रभुत्व आहे, आणि त्याचे राज्य पिढ्यान्पिढ्या आहे. आणि पृथ्वीवरील सर्व रहिवासी काहीच मानले जात नाहीत; आणि तो स्वर्गाच्या सैन्यात व पृथ्वीवरील रहिवाशांमध्ये आपल्या इच्छेनुसार करतो; आणि कोणीही त्याचा हात थांबवू शकत नाही, किंवा त्याला, “तू काय करीत आहेस?” असे म्हणू शकत नाही. त्याच वेळी माझी बुद्धी मला परत आली; आणि माझ्या राज्याच्या गौरवासाठी माझा मान व तेज मला परत आले; आणि माझे मंत्री व माझे सरदार मला शोधू लागले; आणि मी माझ्या राज्यात स्थिर झालो, आणि अधिक श्रेष्ठ महिमा मला प्राप्त झाला. आता मी, नबुखदनेस्सर, स्वर्गाच्या राजाची स्तुती, महती व मान करीत आहे, ज्याची सर्व कृत्ये सत्य आहेत, आणि त्याचे मार्ग न्यायाचे आहेत; आणि जे गर्वाने चालतात त्यांना तो नम्र करण्यास समर्थ आहे. दानीएल 4:34-37.

मनश्शेचा अनुभव नबुखदनेस्सरावर पूर्ण झाला. यहूदाच्या शेवटच्या तीन राजांच्या इतिहासात आणि सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाच्या भविष्यवाणीच्या आगमनात मनश्शे हा “शेवटचा काळ” दर्शवितो. जसे सात गडगडाटांच्या इतिहासात 1798 हा “शेवटचा काळ” होता, तसेच तीन हुकूमनामा यांच्या इतिहासात नबुखदनेस्सर हा “शेवटचा काळ” दर्शवितो. नुकत्याच उद्धृत केलेल्या वचनांमध्ये “दिवसांच्या शेवटी” नबुखदनेस्सराची समज त्याच्याकडे परत आली. “दिवसांचा शेवट” हा उल्लेख दानियेल अध्याय बारा यामध्येसुद्धा आढळतो.

परंतु तू शेवटापर्यंत आपला मार्ग चालत राहा; कारण तू विश्रांतीस जाशील, आणि दिवसांच्या शेवटी आपल्या वाट्याने उभा राहशील. दानियेल 12:13.

दानिएल अध्याय बारा मधील “दिवसांचा शेवट” हा “अंतकाळ” आहे, कारण दानिएलला “अंत होईपर्यंत” जाण्यास सांगितले गेले होते. त्या वेळी दानिएल “आपल्या वाटणीमध्ये उभा राहिल.” “आपल्या वाटणीमध्ये उभे राहणे” म्हणजे आपला उद्देश पूर्ण करणे होय; आणि दानिएलने ते केले, जेव्हा दिवसांच्या शेवटी, म्हणजे “अंतकाळी,” त्याचे पुस्तक उघडले गेले. त्या वेळी “ज्ञानाची वाढ” होणार होती, जी सुज्ञ लोक समजून घेतील. नबुखदनेस्सराच्या दिवसांच्या शेवटी त्याची “समज” त्याच्याकडे परत आली.

“जेव्हा देव एखाद्या मनुष्याला करावयासाठी विशेष कार्य देतो, तेव्हा त्याने दानियेलाप्रमाणे आपल्या वाट्याच्या स्थानावर व आपल्या नेमलेल्या ठिकाणी उभे राहावे, देवाच्या हाकेला उत्तर देण्यास सिद्ध असावे, आणि त्याचा उद्देश पूर्ण करण्यास तत्पर असावे.” Manuscript Releases, volume 6, 108.

यहूदाच्या शेवटच्या तीन राजांच्या इतिहासात मनश्शे «अंतकाळाचे» प्रतिनिधित्व करतो; तीन आज्ञांमध्ये नबुखदनेस्सर «अंतकाळाचे» प्रतिनिधित्व करतो. मनश्शेनंतर त्याचा पुत्र आमोन आला.

आमोन याचा अर्थ “प्रशिक्षण” असा आहे, आणि तो त्या कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करतो जेव्हा “ज्ञानाची वाढ” झाली होती, जी उघडण्यात आलेल्या संदेशात “शहाण्यांना” प्रशिक्षण देणार होती. त्यानंतर आमोनानंतर योशिया आला, जो त्या सातांपैकी एकमेव राजा आहे ज्याचा भविष्यसूचक इतिहास बराचसा चांगला असला, तरी गुंतागुंतीचा आहे.

योशिया याचा अर्थ “देवाचा पाया” असा होतो, आणि तो “अंतकाळी” उघड करण्यात आलेल्या सत्यांच्या स्थापनेचे प्रतिनिधित्व करतो. आमोनद्वारे दर्शविण्यात आलेली ज्ञानवृद्धी गॅब्रिएल आणि इतर पवित्र देवदूतांच्या मार्गदर्शनाखाली विल्यम मिलर यांनी एकत्रित केली. मिलर यांचे कार्य योशिया या नावाने दर्शविले जाते, कारण त्यांनी त्या चळवळीचा पाया स्थापित केला. योशियाविषयी ओळखण्यासारखे आणखी बरेच काही आहे, परंतु आता आपण त्याचा पुत्र यहोआहाज याच्याकडे वळू.

यहोआहाज राज्य करू लागला तेव्हा तो तेवीस वर्षांचा होता; आणि त्याने यरुशलेममध्ये तीन महिने राज्य केले. त्याच्या आईचे नाव हमूतल होते; ती लिब्नाहच्या यिर्मया याची कन्या होती. आणि त्याने आपल्या पितरांनी जे काही केले होते त्याप्रमाणे परमेश्वराच्या दृष्टीने जे वाईट होते ते केले. आणि फारोनेखोने हमाथ देशातील रिब्ला येथे त्याला बेड्यांत टाकले, जेणेकरून तो यरुशलेममध्ये राज्य करू नये; आणि त्या देशावर शंभर टॅलेंट चांदीचा व एक टॅलेंट सोन्याचा कर बसविला. आणि फारोनेखोने योशियाचा पुत्र एलियाकीम याला त्याचा पिता योशिया याच्या जागी राजा केले, आणि त्याचे नाव बदलून यहोयाकीम ठेवले; आणि यहोआहाज याला घेऊन गेला; तो मिसरात गेला आणि तेथे मरण पावला. २ राजे 23:31-34.

यहोआहाज याचा अर्थ “यहोवाने जप्त केला” असा होतो, आणि त्याला फिरऔननेखोने जप्त केले. योशियाचा पुत्र यहोआहाज याला फिरऔननेखोहने जप्त केले आणि त्याच्या जागी त्याचा भाऊ एलियाकीम याची नेमणूक केली; एलियाकीम याचा अर्थ “उभारणारा देव” असा आहे. त्यानंतर फिरऔननेखोहने एलियाकीमचे नाव बदलून यहोयाकीम ठेवले, ज्याचा अर्थ “देव उभारील” असा होतो. नावातील बदल हा करारसंबंधाचे प्रतीक आहे, आणि पहिल्या संदेशाच्या सामर्थ्यप्रदानाच्या वेळी देव एका लोकांबरोबर करारात प्रवेश करतो, आणि त्याच वेळी तो पूर्वीच्या करारातील लोकांना मागे टाकतो.

११ ऑगस्ट, १८४० रोजी, तीनशे एव्याणव वर्षे आणि पंधरा दिवस मोकळे सोडण्यात आलेल्या चार वाऱ्यांनी दर्शविलेले ऑट्टोमन साम्राज्य आवरले गेले; किंवा यहोआहाज या नावाचा अर्थ जसा होतो, तसे ते “पकडले गेले”. त्याच वेळी, एलियाकीम याला राजा करण्यात आले आणि त्याचे नाव बदलून यहोयाकीम ठेवण्यात आले, ज्याचा अर्थ “देव उठेल” असा होतो. यहोयाकीमनंतर त्याचा पुत्र यहोयाकीन आला, ज्याला शास्त्रांत तीन नावे आहेत.

यहोयाखीन या नावाचा अर्थ आहे, “परमेश्वर उभे करील व स्थापन करील.” तो यहोयाकीमाचा पुत्र होता, आणि इ.स. 1844 च्या वसंत ऋतूत दुसऱ्या देवदूताच्या आगमनाची तो खूण करतो, कारण देवाने नव्या, खऱ्या, प्रोटोस्टंट शिंगाला “उभे केले व स्थापन केले.” दुसऱ्या देवदूताचा संदेश मध्यरात्रीच्या हाकेच्या संदेशाने सामर्थ्यवान झाला, आणि

येकोन्या व कोन्या या नावांचा अर्थ आहे, “देव स्थापन करील.” एकाच अर्थाची ही तीन नावे मध्यरात्रीच्या हाकेचे दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाशी झालेल्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करतात. मोठ्या हाकेच्या काळात पवित्र आत्म्याच्या अंतिम ओतप्रोत वर्षावात एक लाख चव्वेचाळीस हजार जणांवर शिक्का मारला जातो. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवरील शिक्का मिलराइट चळवळीतील मध्यरात्रीच्या हाके मध्ये प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविला गेला होता; आणि यहोयाखीन, ज्याला येकोन्या आणि कोन्या असेही म्हटले जाते, हा त्या शिक्कामोर्तबाचा एक प्रतीक आहे.

“माझ्या जीवाची शपथ,” परमेश्वर म्हणतो, “यहूदाचा राजा यहोयाकीम याचा पुत्र कोन्या हा माझ्या उजव्या हातावरील मुद्रांकित अंगठी असता, तरीही मी तुला तेथून उपटून काढीन; आणि जे तुझा जीव घेतात त्यांच्या हाती, आणि ज्यांच्या मुखाचा तुला भय वाटते त्यांच्या हाती, म्हणजे बाबेलचा राजा नबुखद्रेझर याच्या हाती, आणि कल्दीयांच्या हाती, मी तुला देईन. आणि मी तुला, व तुला जन्म देणाऱ्या तुझ्या मातेला, दुसऱ्या देशात फेकून देईन, जिथे तुमचा जन्म झाला नव्हता; आणि तेथे तुम्ही मराल. परंतु ज्या देशात परत येण्याची त्यांना उत्कट इच्छा आहे, तेथे ते परत येणार नाहीत. हा कोन्या मनुष्य तुच्छ मानलेली, तुटकी मूर्ती आहे काय? तो असा एखादा पात्र आहे काय, ज्यात काहीच आनंद नाही? मग तो आणि त्याचे वंशज का फेकून दिले गेले, आणि अशा देशात टाकले गेले, जो त्यांना परिचित नाही? हे पृथ्वी, पृथ्वी, पृथ्वी, परमेश्वराचे वचन ऐक.” यिर्मया 22:24-29.

यहोयाकीन, येकोन्या आणि कोन्या हे शिक्कामोर्तब करण्याच्या काळाचे प्रतिनिधित्व करतात, जेव्हा दुसऱ्या देवदूताबरोबर मध्यरात्रीच्या आरोळीचा संदेश जोडला जातो. तो मूर्खांच्या शिक्कामोर्तब करण्याच्या काळाचे प्रतिनिधित्व करतो. तो दुष्ट राजा त्यांचे प्रतिनिधित्व करतो जे मूर्ख लाओदीकिया कुमारी आहेत, आणि जे शिक्कामोर्तब करण्याच्या काळात पशूची खून प्राप्त करण्यासाठी नियत ठरलेले आहेत, कारण ते प्रभूच्या तोंडातून सदासर्वकाळासाठी ओकून टाकले गेले आहेत.

देवाच्या उजव्या हातावरील मुद्रिका ही त्याची मोहोर आहे, आणि एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मोहोरबंद करण्याच्या काळात प्रभूच्या मुखातून जे उगळले जातात, त्यांची तुलना झरुब्बाबेलशी करण्यात आली आहे, त्या मनुष्याशी ज्याच्या हातात “सात वेळा” यांचा लंबक होता.

यहूदाचा राज्यपाल जरुब्बाबेल याला सांग, मी आकाश व पृथ्वी हादरवीन; आणि मी राज्यांच्या सिंहासनांना उलथून टाकीन, आणि अन्यजातींच्या राज्यांचे सामर्थ्य नष्ट करीन; आणि मी रथांना व त्यांच्यावर बसलेल्यांना उलथून टाकीन; आणि घोडे व त्यांचे स्वार पडतील, प्रत्येकजण आपल्या भावाच्या तलवारीने. त्या दिवशी, सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो, हे शअल्लिएलाचा पुत्र, माझा सेवक जरुब्बाबेल, तुला मी घेईन, परमेश्वर म्हणतो, आणि तुला मुद्रेच्या अंगठीप्रमाणे करीन; कारण मी तुला निवडले आहे, सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो. हागग्य 2:21-23.

“सात वेळा” हा जो “अडथळ्याचा दगड” आहे, तो जरुब्बाबेलच्या हातातील “साहुल” आहे; आणि त्याचे प्रतिनिधित्व त्या “मुद्रे”प्रमाणे केले गेले आहे, जी देव एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर शिक्का मारण्यासाठी उपयोगात आणतो. ही मुद्रा, किंवा ते “चिन्ह”, यरुशलेममध्ये घडणाऱ्या घृणास्पद कृत्यांमुळे जे “उसासे टाकतात व आक्रोश करतात” त्यांच्यावर ठेवली जाते. तो उसासा व आक्रोश हे शिक्का मारले गेलेल्यांच्या अनुभवाचे लक्षण आहे, आणि तो उसासा व आक्रोश हा “सात वेळा” या उपायावरील त्यांच्या अंतःकरणातील प्रतिसादाचे प्रतीक आहे. तो त्यांच्या पापांसाठी आणि त्यांच्या पित्यांच्या पापांसाठी केलेला अंगीकार आहे. तो ही कबुली आहे की 18 जुलै, 2020 च्या निराशेपासून ते देवाबरोबर चालत नव्हते, आणि देवही त्यांच्याबरोबर चालत नव्हता. ही ती कसोटी आहे जी 1863 मध्ये, फिलादेल्फिया लाओदिकियेकडे संक्रमण करित असताना, अपयशी ठरली होती. तिने त्या कालखंडाचे प्रतिरूप दाखविले, जेव्हा कोन्याहद्वारे प्रतिनिधित्व केलेले लोक कायमचे मूर्ख लाओदिकीयन कुमारिका म्हणून स्थापित झाले, आणि जरुब्बाबेलद्वारे प्रतिनिधित्व केलेले लोक कायमचे ज्ञानी फिलादेल्फियन कुमारिका म्हणून स्थापित झाले.

यहोइचीननंतर सात राजांपैकी शेवटचा राजा, सिदकिया, आला. जसा मनश्शे इ.स. १७९८ आणि "अंतकाळ" यांचे प्रतिनिधित्व करीत होता, तसा सिदकियाने २२ ऑक्टोबर १८४४ या दिवशीचे प्रतिनिधित्व केले पाहिजे, जेव्हा दर्शन "बोलेल, आणि असत्य ठरणार नाही." "सिदकिया" हे नाव दोन इब्री शब्दांच्या संयोगाने बनलेले आहे. त्यांपैकी एक शब्द "यहोवा" हा आहे, आणि तो दानिएल अध्याय आठ, वचन चौदा मध्ये "शुद्ध केले जाईल" असा अनुवाद झालेल्या शब्दाशी जोडलेला आहे. "सिदकिया" याचा अर्थ देवाच्या मंदिराचे शुद्धीकरण असा होतो, ज्याची सुरुवात २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी झाली.

यहूदाच्या शेवटच्या सात राजे १७९८ पासून २२ ऑक्टोबर १८४४ पर्यंतच्या प्रगतिशील इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात. यहोयाकीम हा ११ ऑगस्ट १८४० याचे प्रतीक आहे, जे पुढे ११ सप्टेंबर २००१ चे प्रतिनिधित्व करते. तो पहिल्या देवदूताच्या संदेशाच्या सामर्थ्यप्राप्तीचे प्रतीक आहे, आणि त्याची ओळख दानियेल पुस्तकाच्या पहिल्या अध्यायाच्या पहिल्याच वचनात करून दिली आहे. म्हणून, दानियेल अध्याय एकाची पार्श्वभूमी आणि संदर्भ हा पहिल्या देवदूताच्या संदेशाच्या सामर्थ्यप्राप्तीचा आहे, जसे प्रकटीकरण अध्याय दहामध्ये दर्शविले आहे. प्रकटीकरण अध्याय दहामध्ये ख्रिस्त आपल्या हातात एक लहान पुस्तक घेऊन खाली उतरला, जे योहानाला खाण्याची आज्ञा देण्यात आली होती. म्हणूनच दानियेल पुस्तकातील पहिली परीक्षा खाण्याशी संबंधित आहे.

पुढील लेखात आपण या विषयांचा पुढेही विचार करू.

आणि तो मला म्हणाला, हे मनुष्यपुत्रा, मी तुला देत असलेला हा ग्रंथ तुझे पोट भरवून खा, आणि तुझे अंतःकरण त्याने परिपूर्ण कर. मग मी तो खाल्ला; आणि तो माझ्या तोंडात गोडीसाठी मधासारखा होता. यहजेकेल ३:३.